

■ Əziz Musa

BİR OVUC TORPAQ

Bir ovuc torpağa həsrət qalmışam,
Tapam, oxay, deyib gözüme təpəm.
Bir ovuc torpağa həsrət qalmışam,
Öləndə qəbrimin üstünə səpəm.

Qoyam bu sinəmin sol tərəfinə,
Mən elə biləm ki, xoşbəxtəm hələ.
Bir sağlıq söyləyəm yurd şərəfinə,
Təzədən bülbül tək mən ötəm hələ.

Ağrılı sinəmin sol tərəfində,
Bir Vətən gəzdirəm, bir yurd qəzdirəm,
Başımın üstündən bir quş ötəndə,
Doğma torpaqları dolanam, gəzəm.

Yığam gözlərimə itən yolları,
Sıyrılıb dumandan çıxam zirvə tək.
Uzana dağlara Vətən yolları,
Qəlbimi oxşaya yenə gül-çiçək.

Kəfənə bürünmüş ruhum ağlayır,
Bezib atammıram mən bu həsrəti.
Bu dərd cəllad kimi məni dağlayır,
Mən qoyub gəlmişəm yurdda qeyrəti.

Ovuda bilmirəm ahı-amanı,
Ömür-gün gileyli ötüşüb keçir,
Göylər də baxmayır dua zamanı,
Dərd, qəm də qəribi, fağırı seçir.

Bir ovuc torpağa möhtacam indi,
Görən axırımız necə olacaq.
Torpaqsız ölmək də yaman çətindi,
Hər yerdə adamı qızdırmır ocaq.

Dərdi bələyirəm hər səhər, axşam.
Söylə Əziz Musa neyləsin ürək.
Bu geniş dünyaya sığışammıram,
Mənə kəndimdəki o daxma gərək.

O DA MƏN

(*təcnis*)

Bu ürəkdi, həsrət çəkdi bax, o da,
Bahar çağı düşdüm yanar oda mən.
Əsir oldu bu ocağa, bu oda,
Zülmət gördü od yurdunda od əmən.

Gül bağında budaq oynaq, gül əsən,
Səhər-səhər bax bu şəhli gülə sən.
Demədim ki, bu halıma güləsən,
Dəli kimi sevən varsa, o da, mən.

Əziz Musa deyər, hər an yar andım,
Yalan deyil vallah mənim, yar, andım.
Bir sevgigən, bir istəkdən yarandım,
Sənə qoşdum neçə nəğmə, oda mən.